

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος).

— Ποιός είσθε, κύριε; ρώτησε ο αστυνομικός.

Ο νέος δίστασε μιά στιγμή κι' έπειτα απάντησε:

— Είμαι ο Ροβέρτος Ντελάνκρ,

ο μνηστήρ της δεσποινίδος Ντενίζ.

Και συγχρόνως έρριξε μέσα μιά μαιμια γεμάτη αγωνία. Είδε τότε τη Ντενίζ, στηριγμένη στον τοίχου στο βάθος της γαλαρίας.

.. Η Λουκία Γκρελιέ πλάι της την συγκρατούσε μέσα στην αγκαλιά της για να μην πέση κάτω.

Τότε ο Ροβέρτος δεν μπόρεσε πειά να συγκρατηθῆ.

Με μιά απότομη κίνησι παραμέρισε τον Γκρελιέ κι' έτρεξε μέσα.

Έπειτα από μιά στιγμή βρισκότανε πλάι στη Ντενίζ... Την έσφιξε τότε στην αγκαλιά του και με γλυκά λόγια και φιλήματα προσπάθησε να την κάνη να συνέλθη από την ταραχή που της προκάλεσαν οι δυο πυροβολισμοί.

— Τί έχεις, αγαπημένη μου; τ' ης έλεγε. Δεν είναι τίποτε. Κανένας δεν έπαθε τίποτε...

Μα η Ντενίζ τον κύτταζε χωρίς να του απαντά...

Και σε μιά στιγμή, ξεφεύγοντας από τα χέρια του, σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

Ο Ροβέρτος τη σήκωσε άμέσως στα δυνατά μπράτσα του και τη μετέφερε σ' έναν καναπέ.

Συγχρόνως η Λουκία Γκρελιέ έτρεξε κι' έφερε ένα μπουκάλι αϊθέρα και της το έβαλε κάτω απ' τη μύτη.

Τη στιγμή ακριβώς που η Ντενίζ συνερχόταν, ο Μωρίς Ταβερνιέ βγήκε από το άτελιέ, κρατώντας ακόμα το περιστροφικό του στο χέρι.

Πλησίασε τον Ροβέρτο Ντελάνκρ και του είπε:

— Είναι προτιμότερο να μη μπῆ η δεσποινίς Ντενίζ μέσα σ' αυτό το άτελιέ, όπου κοιτώνται νεκροί οι δυο άνθρωποι κοντά στους οποίους έλπίζε να βρῆ προστασία και άσυλο... Πηγαίνετε την στο χωριό, στο σπίτι όπου επρόκειτο να περάση απόψε την νύχτα της μαζί με τη θεία της κι' ελάτε κατόπιν να με συναντήσετε... Τότε θα σας τα εξηγήσω όλα... Ωρεβουάρ, κύριε Ντελάνκρ...

Κι' ο Ταβερνιέ, αφήνοντας τον Ροβέρτο κοντά στη Ντενίζ, η οποία είχε συνέλθει πειά εντελώς, ξαναγύρισε, ακολουθούμενος από τον Γκρελιέ, μέσα στο άτελιέ, του οποίου την πόρτα έκλεισε πίσω τους.

Έκει, είπε στον Γκρελιέ:

— Να τρέξης να τηλεφωνήσης στην αστυνομία να στείλουν ένα γιατρό. Δεν έχει καμμιά άλλη δουλειά να κάνη εδώ παρά να πιστοποιήση τους δυο θανάτους... Αυτός έμεινε στον τόπο από τη σφαίρα μου. Όσο γι' αυτή... μου φαίνεται ότι κι' εκείνη ξεψύχησε πειά...

Ο Γκρελιέ τον κύτταζε σατισμένος.

Έπειτα ρώτησε:

— Αυτός;... Ποιός;... Ποιό είναι το όνομά του;... Ποιός είναι τέλος πάντων ο μυστηριώδης δολοφόνος;

— Έλα μαζί μου!... του απάντησε ο Ταβερνιέ.

Και, πιάνοντάς τον από το μπράτσο, τον παρέσυρε ως τη γωνιά του άτελιέ, όπου κοιτόταν το πτώμα του δολοφόνου.

Το άνασήκωσαν λίγο και γύρισαν το κεφάλι του προς το μέρος τους.

Άμέσως ο Ζερμαίν Γκρελιέ έβγαλε ένα υπόκωφο ξεφωνητό και είπε με σιγανή φωνή:

— Μα αυτός είναι ο Σουλθαίν Φαβρέιγ!...

Ο Ταβερνιέ τον κύτταζε μιά στιγμή κι' έπειτα του απάντησε: — Ναι, είναι ο Σουλθαίν Φαβρέιγ!... Αυτός ήταν ο άόρατος και άσυλληπτος δολοφόνος.

Και κατόπιν επρόσθεσε:

— Έλα τώρα, να δοῦμε και τη συνένοχό του... τη γυναίκα του...

Οι δυο άνδρες πλησίασαν το άγαλμα του Σατανά, μπρός στο βάθρο του οποίου κοιτόταν η θεία Άδριανή.

Ο Ταβερνιέ έσκυψε για να εξετάση τον σφυγμό της, κι' έπειτα ανωρθώθηκε λέγοντας:

— Τελείωσε κι' αυτή!... Πάει να συναντήση τον σύζυγό της!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο Ροβέρτος Ντελάνκρ, ακολουθώντας την υπόδειξι του Ταβερνιέ, μετέφερε άμέσως μ' ένα άμάξι την Ντενίζ στο σπίτι του Μαλθάλ, όπου επρόκειτο να περάση τη νύχτα της.

Την άφησε εκεί στις φροντίδες μιάς οικογενείας αγαθών χωρικών κι' άμέσως κατόπιν πήγε και συνάντησε τον Μωρίς Ταβερνιέ.

Ο αστυνομικός μόλις τον είδε, τον υποδέχτηκε μ' αυτά τα λόγια:

— Ξέρετε ότι παίξατε ένα πολύ επικίνδυνο παιχνίδι, κύριε Ντελάνκρ, τριγυρίζοντας αδιάκοπα γύρω απ' το σπίτι;... Λίγο έλειψε να υποψιασθῶ πώς έσείς είσθε ο δολοφόνος και να σας συλλάβω...

Και χαμογελώντας, επρόσθεσε:

— Μα τί τα θέλετε; Κι' εγώ αν ήμουν έρωτευμένος, όπως έσείς, το ίδιο θα έκανα... Ο έρωας δεν βλέπει τίποτε μπροστά του, άφηφάει όλους τους κινδύνους, κι' αυτόν τον θάνατο ακόμα...

Ο Ροβέρτος ώστόσο φλεγόταν από άνυπομονησία να μάθη. Και μη μπορώντας να συγκρατηθῆ, ρώτησε τον αστυνομικό:

— Μα πώς κατορθώσατε να μάθετε την αλήθεια; Πώς μπόρεσατε να διαλευκάνετε το μυστήριο;

Ο Ταβερνιέ στάθηκε μιά στιγμή σιωπηλός κι' έπειτα απάντησε:

— Τα μάντεψα όλα από τη στιγμή που ανακάλυψα το φριχτό εκείνο άντρείκελλο μέσα στο ντουλάπι του γκαράζ... Ωστόσο, ένα μέρος του δράματος έμεινε ακόμα σκοτεινό για μένα... Ποιός είχε συμφέρον να πεθάνη ο Φλοράν Κορντιέ; Ποιός θα κέρδιζε από τον θάνατό του; Άσφαλώς η Άδριανή Φαβρέιγ που ήταν η μόνη κληρονόμος του, γιατί όπως έμαθα σήμερα το πρωί, ο Φλοράν Κορντιέ άφησε μιά αρκετά σεβαστή περιουσία... Μα σκόνηταψα τότε σε μιά άλλη δυσκολία: η Άδριανή Φαβρέιγ ήταν άδύνατον να είχε δυλοφονήσει τον θείο της, γιατί την ώρα του φόνου βρισκόταν μαζί μου στο δάσος... Έκει μ'α είχε παρασύρει ένα αποπλανητικό και μυστηριώδες σημείωμα που είχα

Ένας πυροβολισμός άντήχησε...

με θρεί στο σπίτι...

—Και γιατί δολοφονήθηκε ο Σουλβαίν Φαβρέιγ πριν από τον Φλοράν Κορντιέ; ρώτησε ο Ροβέρτος, ο οποίος αγνοούσε το φριχτό δράμα που είχε γίνει πρό ολίγων ωρών στο άτελιέ.

—Α! δεν ξέρετε... έκανε Ταβερνιέ. Ο Σουλβαίν Φαβρέιγ δεν δολοφονήθηκε καθόλου... Η δολοφονία του ήταν μια πολύ πετυχημένη, αλλά σατανική, σκηνοθεσία... Η αλήθεια παρουσιάστηκε μπρός στα μάτια μου με όλη της τη φρίκη από τη στιγμή που άνακάλυψα μέσα στο κρυφό διαμέρισμα που είχε πίσω από το ντουλάπι του γκαράζ.

»Ακούστε...

»Οι Φαβρέιγ, άνθρωποι άπληστοι και τρομερά φιλοχρήματοι, δεν έβλεπαν την ώρα που θα κληρονομούσαν την περιουσία του θείου τους Φλοράν Κορντιέ. Μά ο δυστυχισμένος αυτός γέρος, παρ' όλο το έμφύσημα από το οποίο υπέφερε, μπορούσε να ζήσει πολλά χρόνια ακόμα, γιατί ο οργανισμός του ήταν πολύ γερός...

»Τότε οι Φαβρέιγ αποφάσισαν να τον ξεφάνισουν από του προσώπου της γης...

»Και κατέστρωσαν άμέσως το σχέδιό τους, ένα σχέδιο πραγματικά διαβολικό στη σύλληψή του, το όποιο μελέτησαν προσεχτικά σ' όλες του τις λεπτομέρειες πριν αρχίσουν να το εφαρμόσουν...

»Διέδωσαν εν πρώτοις με τέχνη, ότι άγνωστοι και μυστηριώδεις έχθροι τους κατεδίωκαν και ήθελαν να τους σκοτώσουν... Επί όχτώ μήνες, δεν έκαναν άλλο παρά να επιδεικνύουν τα άπειλητικά σημειώματα που λάβαιναν δήθεν από τους έχθρους τους αυτούς και που στην πραγματικότητα τα έφτιαχναν οι ίδιοι.

»Έφτασαν μάλιστα μέχρι του σημείου να παραπονέθουν στην αστυνομία και να επικαλεσθούν την προστασία της...

»Κι' όταν πειά τους έκαναν όλους να πιστέψουν ότι πραγματικά τους καταδίωκαν άγνωστοι έχθροι, σκηνοθέτησαν την πρώτη δολοφονία, δηλαδή, την εικονική δολοφονία του Σουλβαίν Φαβρέιγ και την εξαφάνισι του πτώματός του.

»Έτσι θα μπορούσαν να δολοφονήσουν κατόπιν με την άνεσί τους και χωρίς κίνδυνο τον Φλοράν Κορντιέ.

»Ποιός θα μπορούσε έτσι να υποψιασθή ποτέ ως δολοφόνο του γέρου τον Σουλβαίν Φαβρέιγ, αφού ο ίδιος είχε δολοφονηθή πρώτος ;...

»Αυτό ήταν φυσικά αδύνατο...

»Επίσης, ή Άδριανή Φαβρέιγ την ώρα που ο σύζυγός της θα δολοφονούσε τον θείο της, θα φρόντιζε να δημιουργήσει ένα σίγουρο «άλλοθι» για να μη την υποψιασθούν εκείνη.

»Αφού λοιπόν οι δυο συνένοχοι σύζυγοι τὰ μελέτησαν καλά όλ' αυτά, ο Σουλβαίν Φαβρέιγ σαν γλύπτης που ήταν, έφτιαξε το φριχτό αυτό άντρείκελλο του οποίου το κέρινο πρόσωπο του έμοιαζε καταπληκτικά...

»Κι' ένα βράδυ το κρέμασε έξω απ' το παράθυρο της κάμαρης τους, ενώ ο ίδιος έσπευσε να ξεφάνισθ...

»Η μνηστή σας Ντενιζ, που ακριβώς εκείνη την ημέρα είχε έρθει εδώ, το είδε πρώτη άνασηκώνοντας την κουρτίνα του παραθύρου. Ο τρόμος της δὲ ήταν τόσος, ώστε βοηθώντας και του πυκνού σκοταδιού που επικρατούσε έξω, δὲν μπόρεσε να διακρίνη ότι επρόκειτο περί άντρείκελλου και νόμισε ότι πραγματικά θὰ ήταν το πτώμα του θείου της.

»Αυτός έντωμαξὺ, θρικόταν κρυμμένος σὲ μιὰ από τις άκατοίχτες κάμαρες του σπιτιού κι' από κει παρακολουθοῦσε τὰ πάντα. Μόλις δὲ ή γυναίκα του κλείστηκε, φοβισμένη δήθεν μαζί με την Ντενιζ στην κάμαρή της, αφού προηγουμένως έστειλε την υπηρέτρια Σουλβία να ειδοποιήσει τον γείτονα της Άλφόνσο Σανέ, άπομακρύνοντας την έτσι από το σπίτι, ο Φαβρέιγ, χωρίς καμιά δυσκολία, μπήκε μέσα στην κάμαρη, έκοψε το σκοινί από το οποίο κρεμόταν το άντρείκελλο, το πήρε μαζί του και πήγε και κρύφτηκε μέσα στον κρυψώνα που είχε προετοιμάσει στο γκαράζ.

»Έτσι μόλις έφθασα εγὼ εδώ, βρέθηκα πρό ενός σκοτεινού μυστηρίου...

»Δὲν ήξερα τί να υποθέσω και τί να φαντασθῶ...

»Έντωμαξὺ ο Φαβρέιγ, σε στιγμες που νόμιζε πὼς ήταν σίγουρος μπαινόβγαίνε από την κρύπτη του, συνεννοείτο με την σύζυγό του και προετοίμαζαν την δολοφονία του Φλοράν Κορντιέ.

»Ένα βράδυ μάλιστα τον άντελήφθην και τον κυνήγησα...

»Μὰ κατέφυγε μέσα στο άτελιέ κι' εκεί ξεφάνισθηκε...

»Από τότε κατάλαβα ότι το άτελιέ ήταν το καταφύγιο του μυστηριώδους δολοφόνου, όπως επίσης προαισθάνθηκα ότι εκεί μέσα θὰ τον άπεκάλυπτα... Και δὲν γελάστηκα στις προβλέψεις μου...

Ο Ταβερνιέ στάθηκε λίγο για να μπορέση ν' άναπνεύση και έπειτα ξεακολούθησε:

—Έπειτα έγινε ή δολοφονία του Φλοράν Κορντιέ... Την ώρα της δολοφονίας, όπως σας είπα, εγὼ με την Άδριανή Φαβρέιγ, είχα πάει στο δάσος και μόνο ή μνηστή σας Ντενιζ θρικόταν μέσα στο σπίτι...

»Ποιός μπορούσε να είνε ο δολοφόνος;

»Όσο για τη μνηστή σας, σας όμολογῶ ότι δὲν την υποψίασθηκα ούτε στιγμή. Είχε κερδίσει από την αρχή όλη μου την εμπιστοσύνη.

»Έτσι, το μυστήριο είχε γίνει πιὼ σκοτεινό ακόμα, όταν ξεάφνα άνακάλυψα το άντρείκελλο...

»Τότε όλα τὰ σκοτάδια διαλύθηκαν μονομιᾶς... Δὲν μου έμεινε πειά παρά να δράσω...

»Και διάλεξα ως ημέρα της δράσεώς μου τη σημερινή.

»Σήμερα ή Άδριανή Φαβρέιγ επρόκειτο να φύγη απ' αυτό το σπίτι για πάντα... Αύριο, θὰ την ακολουθοῦσε κι' ο σύζυγός

της... Κι' άσφαλῶς θὰ δολοφονούσαν τότε και την μνηστή σας, γιατί όσο θὰ ήταν εκείνη μεταξύ τους, όπου και να πήγαιναν δὲν θὰ μπορούσαν να παρουσιασθούν ο ένας στον άλλο...

—Τί φρίκη! έκανε ο Ροβέρτος Ντελάνκρ, χλωμιάζοντας με τη σκέψη ότι ή μνηστή του μπορούσε να δολοφονηθή.

—Έπρεπε λοιπόν να δράσω... ξεακολούθησε ο Ταβερνιέ. Κατάλαβα ότι οι δυο σύζυγοι θὰ συναντιόντουσαν κρυφά πριν ή Άδριανή Φαβρέιγ φύγη απ' το σπίτι...

»Κ' ή υποψία αυτή έγινε βεβαιότης, όταν είδα πὼς ήθελε ν' άπομακρύνη από το σπίτι τον Ζερμαίν Γκρελιέ εν πρώτοις, στέλνοντάς τον στο χωριό για να φέρη άμάξι και τη γυναίκα του κατόπιν στέλνοντάς την στο σπίτι των Σανέ. Ήξερε ότι ο Φαβρέιγ την περίμενε κάτω και θὰ πήγαινε να τον συναντήσει, όταν εγὼ ξαναπαρουσιάστη-

κα έντελῶς άπρόοπτα... Τὰ ξέρετε τὰ υπόλοιπα...

»Η σύλληψίς τους ήταν πολύ δύσκολη. Είχα την ιδέα πὼς ήσαν όπλισμένοι, αυτός τουλάχιστον.

»Τους έδωσα λοιπόν να καταλάβουν ότι τὰ ήξερα όλα, ότι ήσαν πιασμένοι, ότι έπρεπε να παραδοθούν. Νόμισα ότι τὰ πράγματα θὰ συνέβαιναν έτσι, όταν ή Άδριανή Φαβρέιγ με ρώτησε για δεύτερη φορά: «Τί περιμένετε; Γιατί δὲν τον συλλαμβάνετε;» Πρέπει να όμολογήσω ότι δὲν είχαν προβλέψει καθόλου την λύσι που εδόθη σ' αυτό το δράμα. Έκείνος, ο Σουλβαίν Φαβρέιγ, μὴν έχοντας το θάρρος να όμολογήση, προτίμησε ν' αυτοκτονήσει. Μὰ προηγουμένως σκότωσε τη γυναίκα του, παρυσύροντάς την μαζί του στον θάνατο.

Ο επιθεωρητής Ταβερνιέ σώπασε κι' έπειτα ξανᾶπε:

—Ήταν μιὰ από τις άγωνιώδεις υποθέσεις, στις όποιες άνακατεύθηκα. Από την αρχή, ένιωθα ότι ο δολοφόνος περιπλανιόταν όλόγυρά μας, τον ένιωθα πανταχού παρόντα... Κι' αυτό το σπίτι με τὰ σκοτεινά του διαμερίσματα, με τους μακρούς του διαδρόμους, με το άγαλμα του διαβόλου στο άτελιέ, του φαινόταν, σαν ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ...

»Έπειτα από μερικούς μήνες, ή Ντενιζ κι' ο Ροβέρτος παντρεύτηκαν. Παράνυμφος στους γάμους τους παρέστη ο άστυνομικός επιθεωρητής Ταβερνιέ.

ΤΕΛΟΣ

Η Ντενιζ άγκάλιασε τον Ροβέρτο...